

חגי רון 2012-1944

חגי רון איננו. אני עובר במסדרון של קומת הקרקע באגף הדרומי של המכון למדעי כדה"א ומציץ לכוון החדר בו ישב רכון על המחשב, אבל עכשיו הוא לא שם. אחר כך אני עובר ליד המעבדה הפלאומגנטית אותה הקים, וטיפח ובעיקר טיפח את העובדים בה אבל הוא לא שם. האם חגי באמת איננו? ואולי אני רק מדמה זאת והוא עכשיו מסתובב במדבר מואבי או נסע לעבוד עם ליסה בסקריפס ועוד מעט יחזור. ואולי סתם התחשק לו להישאר תקופה יותר ממושכת בכברי ולחזור ולנהל את ענייני המשק ואולי

הוא מסתובב בהרי הגליל ובודק שוב את כוונני ההעתקים ואולי הוא קודח גלילי סלע למדידות פלאומגנטיות על מנת לחזור ולבחון את נושא סבוב הבלוקים בגליל ואולי הוא בחרמון עם יהודה רוכן על עורקי הקלציט ומודד כוונים, ואולי בכלל הוא ירד לים המלח לנחל פרצים ודוגם בקופסיות פלסטיק קטנות, סנטימטר אחרי סנטימטר את הסדימנט של תצורת ליסן, אולי סוף סוף ימצא את אנומליית המונו-לייק לאחר שכבר מצא וחקר עם שמוליק את אנומליית הלהשמפ. ואם לא בנחל פרצים אז בוודאי בעובדיה או בארק אל אחמר אוסף עם ארי דוגמאות חדשות לבחינה חוזרת של הכרונולוגיה הפלאומגנטית. ואם לא בבקעת הירדן אז אולי בדרום הרחוק במכרה תמנע אוסף סיגים מתקופת הברונזה-ברזל. ואולי בכלל הוא טס עכשיו עם מייק בערבות אוסטרליה. ואולי סתם הוא פותח שולחן באיזו מסעדה גלילית ומגלגל מעשיה מתולדות המכון למדעי כדה"א, או בית-הערבה וכברי או מימי אסקונדידו וילג' עם גדי ולאה ואמוץ בפאלו אלטו.

אבל אני עובר במסדרון וחגי איננו. וכל כך חסרות לי מילותיו הפשוטות שהיה אומר בחיוך (קצת ציני) "נעמת לי" והיה אומר זאת לחבריו ולמוריו ותלמידיו. אלה גם היו המילים האחרונות ששמעתי ממנו באותו צהרי יום שישי מהביל בכברי על הדשא שלפני הבית. עם הבנות ושתיה קלה ופלחי מלון. וגם הוסיף אז מעין חיוך של עידוד (כך לפחות אמרתי לישו). אבל אחר כך הוא נעלם ושמו נוסף לרשימה המתארכת של חברינו למקום שנקרא פעם המחלקה לגאולוגיה, חברינו שהיו בתחילת או בשיא כוחם היצירתי ופתאום נעלמו: שוקה בראון ורפי פרוינד וגדי ערן ואלי טננבאום ועכשיו חגי רון. האם הם נמוגו? האם חבריהם ותלמידיהם ייצקו תוכן נוסף או אחר לפועלם? ומהו בכלל מכלול הדברים המקיים את המקום שנקרא פעם המחלקה לגאולוגיה? הספרייה, סיכומי המחקרים, התזות, לוחות הזיכרון, דברי ההספד, הכנסים הזיכרונות האישיים ההולכים ודועכים עם השנים?

"נעמת לי" אמר חגי כאשר נפרדנו לשלום בצהרי יום השישי מהביל בקבוץ כברי ואז נסעתי הביתה. בדרך עברתי דרך כפר ערבי שבו חגי אהב לסעוד וחציתי את ארץ ישראל המערבית בכביש מהיר הכמעט קליפורני שהיה שומם והוביל אותי לדרך העולה מהשפלה לירושלים. חשבתי לרגע על הילדים הקטנים של קבוץ בית הערבה שעשו את דרכם כפליטים מצומת קליה מערבה בואכה

ירושלים ואל השפלה והצפון ושם בנו להם הוריהם מקום חדש שמשקיף לים אחר – למערב. תזכור, היה אומר לי חגי כשהיינו יורדים לים המלח. אני מכאן מבית הערבה.

אני עובר במסדרון של קומת הקרקע של האגף הדרומי של המכון למדעי כדה"א, המסדרון שפעם היה מנותק מקומת המבוא של המקום שפעם נקרא – המחלקה לגאולוגיה. חשבתי אולי הוא שם במעבדה הפלאומגנטית, אבל איש לא ענה כאשר דפקתי בדלת. חגי נעלם.